

Nadien

Het had als een dag als vele andere kunnen zijn
Die bijna doordeweekse vrijdag in maart,
Een vrijdag de dertiende nog wel,
Een vrijdag met potentieel

Een laatste stapje in de wereld gezet,
Met familie en vrienden,
Samen, gezellig aan de bak,
Met een hapje, een drankje, een babbel.

Afgesloten met een knuffel, een kus, een handdruk,
Een ongewoon afscheid,
Geen 'tot morgen', geen 'tot volgende week', geen 'tot ziens',
Enkel een 'tot horens', en een 'tot ooit'.

Het gezelschap lost daarna op in het donker...
Bedachtzaam schrijdend... schoorvoetend...
De blik te vaak naar achter gewend
Tot alle contact ver leden is

./.

We sluiten de deur achter ons...
We wisselen een blik.
De wende nadert... snel... te snel...
Daarna zal niet veel meer hetzelfde zijn!

De leefwereld is SINDSDIEN kleiner geworden... veel kleiner!
We leven 'op kot'
We bewegen 'kotterbij'
Dichtbij is nu al een hele afstand!

Overleven verloopt SINDSDIEN met structuur -systematisch gepland!
Binnen de eigen bubbel...
Met tijd voor 'apart'... met tijd voor 'samen'...
Met 'verrassingen niet toegelaten'!

Contacten zijn SINDSDIEN 'op afstand' geworden... afstandelijk!
Achter glas, plexiglas... achter maskers, ...
Door een raam, op een scherm...
Vlakke contacten... Tweedimensionaal!

We leven SINDSDIEN met hoop, met verlangens!
We puzzelen 'binnen' aan een nieuwe wereld 'buiten',
Aan een wereld met die derde, menselijke, dimensie...
Aan de wereld NADIEN...

Etienne Ydens, maart 2020